

и верујемо у васкрсење које је започело Христовим васкрсењем и очекујемо опште васкрсење свих људи који су икада живели.

Главно обележје прaviх хришћана свих времена јесте ова вера у Васкрслог Господа као Сина Божијег који је Реч Божија кроз коју све постаде (Јован 1, 1–3) и који је дошао када се навршила *иуноћа времена*. Без вере у Васкрслог Господа не може се бити хришћанин. Христово васкрсење је залог нашег вечног живота и зато радост Васкрса треба да покреће свакога од нас на дубље промишљање о себи и о смислу сопственог живота. Наравно, стварност личног доживљаја вере није идентична код сваког човека, што не треба да нас обесхрабрује. Управо на тој различитости темељи се смисао и дубина вере и најпотпуније се остварује стваралачка слобода сваког човека. Нико ништа не мора, ако неће или не може. Бог има стрпљења са свима и разумевање за свакога, ништа не изнуђује и никога не присиљава, већ све призива и сабира.

Вера није само заснована на мишљењу, него је најпре начин живљења у пуноћи одговорне слободе. Бог жели овакве односе са човеком. Зато и грешници човек који умишља да било шта може променити код другог човека изнудом. Бог воли свакога од нас, штавише и оне који Њега не воле. Бог без злопамћења и без освете прелази преко свега, постао је човек, умро је на крсту да би нам кроз васкрсење омогућио живот, и то живот вечни.

Васкрс је много више од једног празника и више од прослављања једног догађаја из прошлости. Он је светлији од дана, он је радост са којом се не може упоредити ниједна радост овог света. Зато у Васкршњем канону и певамо: *Сада се све истајуни светилошћу: и небо, и земља, и иреисходња. Нека стоја сва ивар иразнује Христово васкрсење, у ком се ишврћујемо*. На Васкрс, такође празнујемо умртвљење смрти, разорење ада, почетак другог – вечног живота. Нови живот који је засијао из гроба пре две хиљаде година дат је свима нама на дан крштења, свима који верујемо у Христа, јер се, по речима Светог апостола Павла, *с њим ишребосмо кроз крштење у смрти, да би, као што Христос*

иштаде из мртвих славом Очевог, тако и ми ходили у новом живоју (Римљанима 6, 4).

Господ је својим васкрсењем победио смрт и подарио је људима снагу непобедиву, неуништиву снагу којој не могу одолети никакве силе овог света. Он, победник света, дарује снагу и онима који су Његови, да би и они побеђивали, да побеђују страх у себи и своје неверје и малOVERје, да надвлађују сва насиља која се врше над децом Божијом кроз векове, али и у наше време. И да одолевају свим насртајима сигурни да је Божија сила свевремена, а људска привремена, да су све силе овог света долазиле и пролазиле, док је Бог као Светиња остајао усправно и непоколебљиво.

Браћо и сестре, драга деца духовна, нека би силом Васкрслог Христа васкрсла и духовна снага у нашем народу и у целом свету, да бисмо се сви заједно радовали Васкрсом Господу! Радујући се Њему, ми се радујемо и самима себи. Клањајући се Њему, Васкрсом, ми се клањамо вечном животу. Причешћујући се Телом и Крвљу Његовом, постајемо једно са Њим и задобијамо живот вечни. У Васкрсломе Христу откривамо да су сви наши преци живи. У Васкрсом Христу све што је добро у историји света и у историји нашег народа постаје непролазно и неуништиво. У Васкрсом Христу ми смо вечно са нашим светитељима и они са нама. У Васкрсом Христу правда је увек побеђивала. Са Њим и у Њему, правда ће побеђивати и у наше дане. Ако је Васкрсли Христос са нама и ми са Њим, ко ће онда моћи против нас? Са овим мислима и жељама да овај Празник над празницима проведете у духовној радости, миру, слози и љубави, поздрављамо вас, у име Цркве Божије у Шумадији, сверадосним поздравом:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ – ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш у Васкрсом Христу увек одани,
Епископ шумадијски

Ј. Јован



ЈОВАН

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ
НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРСЊИ ПОЗДРАВ:**

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

*Дан је васкрсења, и просветимо се слављем
и заћрлимо један грујот
(Из Пасхалне стихире)*

Исповедање вере у Христово васкрсење је основна и одлучујућа истина Символа вере у којој је изражена сама срж хришћанства. Заиста, *ако Христос није успао, узалуд је вера ваша* (Прва Коринћанима 15, 17). Ове речи Светог апостола Павла од тада до данас сведоче да је хришћанство пре свега вера у то да Христос није остао у гробу, да је из Његове смрти засијао живот, односно да је свеобухватно побеђен закон смрти који до тада није имао изузетке.

Дан Христовог васкрсења прослављамо због тога што је Он овим догађајем показао да смрт није могла да победи Бога и да мржња није надвладала љубав. Показао је да и ми, сједињени са Христом, можемо да живимо радосним, Божијим животом, а не хладно равнодушним једним према другима. Нови живот Господ је дао сваком од нас. Васкрсење Христово је победа изнад свих победа, јер су превазиђени смрт, грех и зло. Ово није победа обичног човека, већ тријумф Бога. Победу која нам је дарована поздрављамо радосним речима Христос васкрсе – ваистину васкрсе! Како је лепо чути, како је лепо изговарати ове речи! Бескрајно се радујемо јер нам је још једном дато да на земљи, у овом, често суморном, мрачном и злом свету, дочекамо празник над празницима – Пасху Христову, Васкрс.

Кроз славље овог празника, даровано нам је, да и привремено, заборавимо на таму и злобу које нас окружују и да свој унутрашњи вид усредсредимо према светлости. Не да бисмо скренули поглед са таме и да бисмо заборавили на патњу и неправду, на мржњу и непријатељство и предали се неком „другом свету“, већ да би се окренули Христу Васкрсом који је једини у стању да свако зло надвлада, чинећи добро и светлост моћнијим од таме и патње. Ако ову Христову моћ немамо у виду, може нам се догодити да поклекнемо пред опасним искушењем да зло прихватимо као нешто нормално, да на егоизам и мржњу гледамо као на природно стање света и човека. Можемо почети да

све снове о добру сматрамо бескорисним маштањем и да се помиримо са принципом да је реалност живота заснована на закону по којем је човек човеку вук.

Упркос овом реализму који многи сматрају врхунцем животне мудрости, односно и поред тога што смо често спремни да неславно капитулирамо пред злом, Васкрс нас учвршћује у вери да коначни тријумф увек односи љубав Божија која је извор живота. О томе пева на Васкрс црквени песник: „Сада се све испуни светлошћу: и небо, и земља, и дубине њене. Нека стога сва твар празнује Христово васкрсење, у ком се утврђујемо.“ Чујемо ли ово, браћо и сестре? Не само небо, него и земља и дубине њене, цели свет, свеукупна творевина, све што постоји испунило се светлошћу Христовог васкрсења!

Свето Јеванђеље говори да су *врло рано... око изласка сунца* (Марко 16, 2) на гроб у коме је било положено тело Христово изашле жене, верне следбенице Његове. У том гробу била су сахрањена сва њихова надања. Изгледало је да се све завршило страшном, бесмисленом смрћу на крсту. Ако се икада у свету осећао потпуни тријумф зла и мржње, подлости и кукавичлука, онда су то часови у којима су одјекивале речи: *Расини ја, расини* (Лука 23, 21). Један велики богослов ову атмосферу је описао на следећи начин: „Била је ноћ, била је језа, свет је био онакав каквим га познајемо, и нажалост, прихватамо и данас. Преостало је само да се наде са љубављу сахране. Преостало је, како и данас кажемо, да се ода последња почаст, а затим да се све заборави и да се сви врате такозваном нормалном животу у коме увек побеђује зло.“

Безнађе које је тада завладало кратко је трајало. Васкрсли Христос, јављајући се Мирносицама, рекао је: *Радујте се... Не бојте се, идијте те јавијте браћи мојој нека иду у Галилеју, а тамо ће ме видејти* (Матеј 28, 9–10). Васкрслог Господа препознали су многи и ова пасхална радост заувек је ушла у срца милиона људи. Христос васкрсе – ваистину васкрсе – ето, у суштини, овим је хришћанство побеђивало и побеђује. Не доказима, не теоријама, не догматима, већ васкршњом радошћу, васкршњом светлошћу... „Дан је васкрсења, и просветимо се слављем, и заћрлимо један другог. Ре-

цимо и онима који нас мрзе: Браћо! Опустимо све Васкрсењем, и тако ускликнимо: Христос васкрсе из мртвих, смрт смрћу уништи, и свима у гробовима живот дарова.“ Ове животодавне речи храбре и одјекују и данас у срцима верујућих људи и свима дају наду у победу добра. На свету нема лепших и више охрабрујућих речи од ових да је Христос васкрсао и победио грех и зло. Нема речи којима би снажније, јасније, али и једноставније била изражена ова победа и вера да на небу, на земљи и у њеним дубинама, не побеђује зло и мржња, већ светлост и љубав. Ове речи су победоносне када ми за њих отворимо своје срце, када верујемо и живимо њима. *Нећу вас оставити сиротиње; доћи ћу к вама. И радоваће се срце ваше, и радост вашу нико неће узети од вас* (Јован 14, 18; 16, 22). Ово је Господ говорио ученицима пре него што је пошао на спасоносно страдање. Радост љубави се не може одузети, без обзира што скоро свако од нас на овом свету пролази кроз ноћ зла, мржње и усамљености. Али, дошао је Васкрс и изнова нам се на дар дају вера, радост и знање како би се све испунило светлошћу Христовог васкрсења.

„Нека се нико не боји смрти, јер нас ослободи Спаситељева смрт: угаси је Онај кога је она држала, заплени ад Онај који сиђе у ад, уторча се ад окусивши тело Његово... Васкрсе Христос, и радују се анђели! Васкрсе Христос, и живот живује! Васкрсе Христос, и ниједног мртвог у гробу!“ Овако вековима кликће Златоусти проповедник Васкрслог Христа. Већ две хиљаде година, од када је Господ старањем Јосифа из Ариматеје, починуо у новом гробу, до *освићта шрећет гана*, када је васкрсао из мртвих силом Духа Светог чиме је свој гроб од радионице смрти претворио у радионицу вечног и непролазног живота, ми се поклањамо Христовом тродневном васкрсењу. Поклањамо се јер је Христос преко свог гроба и све гробове свеколиког рода људског од искона до данас и до краја света и века од радионице смрти претворио у радионицу вечног и непролазног живота.

Ми хришћани се не клањамо смрти и нечему што је пролазно, него вечно и непролазно Христу Богу нашем, васкрсом из мртвих. Ми се клањамо